

Sy-li spěwał,
Pilnje džětať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wubawa ƙo kóždu ƙobotu w Šsmolerjez knihicziščzeńni w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. i portom.

Šswjedzeń tšjoch kralow

Ief. 60, 1—6.

Šswjedzeń tšjoch kralow ƙo w našej zřkwi jako mišioniski ƙwjedzeń ƙwjeczi. Tutón džeń našch lud na to dopomni, so běchu našchi wótzojo póhanjo a so bychmy my hiščeže dženka póhanjo byli, njebychu-li šahorjeni mišionarojo našchim wótzam to ewangelion pschpowjedžili. Šchtóž wě, kažte šbožo a žohnowanje w ewangeliju wo Šhrystufu leži, tón rad džakny ƙwjedzeń ša Wožu njewurjekniwoje wulku hnadu ƙwjeczi. — Šswjedzeń tšjoch kralow móžemy hodowny ƙwjedzeń tšch póhanow mjenowacz. Šodowny ƙwjedzeń je nam tšch přenich wěrijaznych i israelskeho luda pokasať, tšch pastyrjow na Bethlehenskich honach. Ewangelion ƙwjedzenja tšjoch kralow nam tšch přenich póhanow pokasuje, kiž ƙo t teniu Šnješej modla. — Čzi mudri w rańšchim kraju wjedžichu, so dyrbi ƙo w šlubjenym kraju jedny kral narodžicž, kiž budže šebi wščitke kraje semje podczifnyč. Woni čžakachu na teho, kotrehož běšče Bóh pschihotowať jako ƙwětko, rošƙwětlíč tšch póhanow. Woni někotre šlubjenja starých profetow snajachu, kaž: stawaj a rošƙwětluj ƙo, pschetož tvoje ƙwětko pschińdže a kražnosć teho Šnješa ššhadža na tebi, abo: hwěšda budže i Šakuba šeńcz a prut i Šsraela štančž, — a tute šlubjenja běchu woni twjerdže w šwojej wutrobje ššhowali. A jako woni w jenej nožy kražnu hwěšdu widžichu, kažtuž njeběchu ženje přjedy widželi, dha bě jich wutroba pošna wješela a jim praji: To je ta hwěšda židowskeho krala, kotrehož docžakamy. A hnydom stawachu a čžehnjechu do židowskeho kraja, so bychy jeho phtali a namaťali. — O kažte šhuboše žadanje po tym Šbóžniku teho ƙwěta w nich knježesche. Šnježi

tež w našch wutrobach tajke žadanje po tym Šbóžniku? Šswjaty profeta tež naš napomina: stawaj a rošƙwětluj ƙo! Našch džeknišchi ƙwjedzeń čže wješelosć na Šesufa jako ƙwětko teho ƙwěta w našch wutrobach i nowa šbudžicž, ale tež naš napominacz, so bychmy my ƙobu pomhali, so bychy tež póhanjo kražnosć teho Šnješa pošnali. Tehodla: stawaj a rošƙwětluj ƙo!

1. Kražnosć teho Šnješa je na tebi ššhadža: wěšch ty, ššto na twojim Šbóžniku mašch?

2. Pomhaj, so bychy tež čzi póhanjo kražnosć teho Šnješa widžili!

1. Stawaj a rošƙwětluj ƙo, pschetož tvoje ƙwětko pschińdže a ta kražnosć teho Šnješa ššhadža na tebi. Njeje ƙo tuto šlubjenje kražnje dopjelnilo? Šodowny ƙwjedzeń je nam tu wješetu powjesć pschpowjedat: tón Šbóžnik je ƙo nam narodžil. O kažteho kražneho Šbóžnika mamy tola my ššchesczenjo, tať kražny je wón w šwojim byčžu, kražny w šwojim ššutku, kražny jako pošledne a najwšššsche ššewjenje Wože, to je nam druhi džeń hodowneho ƙwjedzenja předomat. — A tola, njeplaczi hiščeže dženka šłowo šwojateho profety: čžemnosć pschikrywa šentju a nrotota ludži? O kaž wjele je jich tež mjes nami, kotšiz njewjedža, ššto na šwojim Šbóžniku maju. Tehodla stawaj a rošƙwětluj ƙo! Pošnaj kražnosć teho Šnješa, so by jeho ƙwětko tež čžemnosć tvojeje wutrobje rošƙwětlilo! Kažte kražne šłowa je wón rěčzał, niž jenož ša tšch, kotšiz běchu žiwi, jako bě wón tu na šemi žiwy, ale ša wššitkich čžłowjetow wššitkich čžakow. Jeho šłowo čžłowšku wutrobu wššchemi a natwari. Škať trošštlíwe je jeho šłowo pschi ššmjertnych ložach. Škelto hórčich šššow je wón šetřewať, hdyž pschi rowach lubých šemrjetnych płakajo ššejimy, a hdyž wón t nam ššupi se šwojim šłowom.

ja hym to horjestawanje a to žiwjenje. — Tehodla pytajcze tuteho Ebóžnika a wsnicze jeho horje do swojeje wutroby. We swojatyh pišnje jeho namakacze. Wobhończe so w pišnje, pschetož wam so sda, so macze wěcžne žiwjenje we nim, a to kame je, kiž wote mnje swědeži. Sswjaty profeta praji: na tebi sšadža tón Knjes, a jeho krašnosć da so widjeć na tebi. My wěmy, so je Jezuš Khrystuš wěrnny Bóh, wot Wótza we wěcžnosći porodženy, a tež wěrnny człowjek, wot knježny Marije narodženy, je mój Knjes, kiž je tež mje sšubjeneho a satamaneho człowjeka wumóhł, warbowal, dobył wot wschitkich hrěchow, wot smjereče a wot czertowskeje mozy. My wěrimy do njeho, kiž je pschischoł, so bychu wschitzy žiwjenje a wscheho dosć měli. My spěwamy s Pětrom: Knježe, hdže dyrbinmy hiež? Ty masch sšowa wěcžneho žiwjenja, a s jenom: našcha wěra je to dobyče, kotrež swět je pschewinyła. — Stawaj a roškwětluj so! Bósnaj swoje hrěchi, czin pokutu, a tón Knjes, kiž je to swětlo swěta, budže tebi tvoje hrěchi wodač, a hlaj, czěmnosć a morkota tvojeje wutroby je wot tebe wsata, a swětlo knježi w tvojeje wutrobje, haj, ty móžesch tež druhim psches tvoje kšesecžianske khodjenje a sadžerjenje jene swětlo byč a jim pomhač, so bychu tež pucz ke Khrystušej namakali.

2. Sswjedžen tšjoch kralow, tón hodowny swjedžen tšjoch póhanow, naš k temu napomina, so bychmy sobu pomhali, so bychu tež czí póhanjo krašnosć teho knjesa widželi. — Njedyrbinmy my tšjoch wbohich póhanow wobzarowacž, kiž Jesom Khrysta, to swětlo póhanow, hšchcze njesnaja? Bóh Knjes je kam prajil: Džicze po wschém swěcže a wucžcze wschitkich ludži a kčicze jich w mjenje Boha Wótza a Ssyna a Sswjateho ducha. A kak nusne je mišionstwo mjes póhanami! Woprawdže, sšowo swjateho profety je hšchcze dženska wěrnosć: czěmnosć pschitrywa semju a mrokota ludži. — Póhanjo khodža bjes swětla wěrnosče. Kajtka wulka bšudnosć je to, so so woni stworjenje na město wschěhomóžneho stworiczela stajili a so woni sbožo a pomoz wot němnych a morkotych pschibohow docžakaju. Woni khodža bjes swětla hnady. Tehodla so sšuch duchow boja a so wschědnje w njeměrnosći žiwi. Woni khodža bjes swětla nadžije. Zyle bjes trosčta je wumrjecze póhanow, kosiž nicžo wo herbštrou swojatyh w swětle njewjedža. A hdž wo kuskarštrou póhanow, wo jich czertowskej sšlužbje, wo jich šurwosčezi pschecžitwo starym a khudym a sšabym sšyschimy, kak dyrbinmy so tola nad tutnych wbohich sšmilicž, dofelž teho njesnaja, kiž je jako swětlo póhanow pschischoł. — Kak zyle hinał je, hdž póhanam woczí so wotewrja, so móža krašnosć teho Ebóžnika widjeć a sbožnu wješełosć czucž. Duž swěrní kšesecženjo, kiž so pschecželjo mišion, sšowa, s džatownej lubosčju na teho hladaju, kiž je swětlo a sbožo wschitkim człowjekam pschinyešł. — To je Jezuš swětlo hnady a žiwjenja póhanow, njewobšwěcža to czí mišionarajo, kšesecžijano wo s póhanow, kosiž so w našich dnjach w Afrikej a we Afrizy a druhdže wot mišionarow sšromadženi? Haj sšlubjenje swjateho profety je so krašnje dopjelniło: póhanjo budža we tšjowim swětle khodžicž. Runje je jich wjele hšchcze sšlabych we wěrije, jich khodjenje a sadžerjenje je tola hinał kaž prjedy, a tał někotry njeje ani w pschesecžehanju sšwoju kšesecžiansku wěru saprěł, ale s wješelom wušnal: ja hym psches Khrysta krawone rany tón prawy grunt něł namakal. — Haj, Jezuš swětlo teho swěta, to je a wostanje sšlowna myšł mišionstwa a pschecželow mišionstwa. Komuž swětlo Ebóžnika, polne hnady a wěrnosče, polne trosčta a mēra we wutrobje so bšyschcži, tón ma tež nadžiju, so tuto swětlo pschezo bóle a bóle w swěcže dobydže, tón tež se sšwojimi darami sobu pomha, so bychu póhanjo krašnosć teho Knjesa widželi. Gusto sšyschimy: my mamy tola pola naš dosć hubjenštrwa. To my wschitzy wěmy. A bēda

temu, kiž nusu bratrow sapomni. Ale tež mišionstwo njedbyebimy sapomnicž, hižo tehodla niz, dofelž je Jezuš mišionstwo pschitakal. — Duž chzemy dženska s wěriajej nadžiju, so budže swětlo dobymacž, na wschitkich tšjch hladacž, kiž so hšchcže bjes Khrystuša abo pschecžitwo Khrystušej. Chzemy wschitzy sobu pomhač, so sšlónzo teho sboža, kotrež je w Bethlehemje sšsšadžalo, wschudžom mēcž. Potom budžemy sšhowany swjedžen tšjoch kralow swjecžicž. Samjen.

Godowne wješele.

Głóž: Wulki Božo khwalbu czí.

Wyšłaj w swětle wutroba!
Ebóžnik je czí narodženy!
Prjedy swěta stworjenja,
A wumóžerjej wušwoleny.
Wulka Boža lubosć je!
Wótz nam Ssyna pósczele.

Godny! swjedžen lubosče,
Je nam Wótz we sšynu czinil,
Boži sšyn k nam pschischoł je,
A naš džeczi Bože sšezinil!
Wulke mamy wješele,
W Jezušu do wěcžnosče!

Narodžene džecžatko,
Jezuš, khude w sšobju leži,
So by dostał bohatštrwo,
Kóždy, kiž do njeho wěri,
Jeho narod pschinyeše,
Dusšam sšbóžnosć, žiwjenje!

Bóh, je s nami psches Ssyna
Wěcžny sšlub a sšwajst něł czinil,
Lubosć pschindže do swěta,
Człowjekow Bóh njeje hidžil.
S teho sštoma žiwjenja,
Žiwjenje něł dusšcha ma!

Ebóžnik naš Knjes Jezuš je!
Wón nam móž a sšylnosć darwa.
Dusšche khude lubuje,
Jeho lubosć njepschestała,
Lubowacž naš hrěšchnikow,
Dowjesčž naš do njebještrwo.

Lubosć swjata njebješka,
Do dusšche nam jašnje swěcži,
W mozy jejnoh' žiwjenja
Sšmy my něłto Bože džeczi,
W Sšynu je so sšewila,
Nam ta lubosć Wótzowštrwa!

Jesu, ty sšy moja móž,
Mojej dusšche wěcžne sšbože!
Bóh tón Knjes je něł mój Wótz!
Psches tebe sšym džecžo Bože!
Serba wěcžnej sšbóžnosče,
W tšjowim wěcžnym kraloštrwoje!

Ča naš czinil ty sšy wscho,
Sštož tu ničto njedokonja,
Sšwoje wěcžne bohatštrwo,
Dawasch tšym, kiž wěru maja.

Takle naš by lubował!
Sa naš by so woprował!

Człowjet by so narodził,
S tobu bym nětk sjenoczeny,
S bóžnosć by mi sažłuził.
Pšches tebe bym wumóženy.
Jesu, moje žiwjenje,
Čzesć budž cži do wěcžnosće!

J. W.

Měr na semi.

(Potracžowanje a kónz.)

Wot dweju mužow wjedženy pšchindže starý farar po wšbu dele. „Stara Lora pónđe k spowjedži!“ hebi ludžo prajachu a mnoho so jich pšchisamkny. Tak bu to dolhi čas ludži, kotryž so tam k poslednjeje kžezzy wšy bližesche.

Farar fastupi a s nózny m stražnikom a s najstarschim bynom wučerja te khorej do jstwy. Čžeska bu sapalena a na scženje pšchitklnjena. Wučerjowy byn pšchihotowa kwjate kudobja pšchi ložu mrějazeje. Farar polhili so starušchzy, so praschejo: „Je měr! Čžecze wy k spowjedži?“

Tu shladowasche khora strachocžiwje wołoko, jeje ruzy jěsdžeschtej po pokleschczu: „Čžecze wy?“ woprascha so farar sažo. „Elejeze, wy dyrbcize wumrěcz! Čžincze měr s Bohom a potom cžehncze w Božim mjenje!“

Starušcha wudžerasche na fararja a so woprascha: „Džže je kelowy nopašč?“

„Wona bludži!“ rjekny nózny stražnik.

Tu pšcheměni so woblicžo mrějazeje, dosta kruteho, rošbudneho wurasa. „Ja chzu . . .“ řdhchowasche.

„Sčto čžecze, macži?“ woprascha so byn, ju s rukomaj řbhajo.

„Ja chzu ta! wumrěcz!“ řdhchny a pokasowasche s ruku k scženje.

„Wona čže k muri wobrocžena wumrěcz!“ rjekny nózny stražnik k tamnymaj.

W kamžnym wotomiku wocžinichu so dirje. Čžrjoda mužskich stejesche wonkach. „Pomalku, pomalku!“ pšchivolachu hebi a pšchiwjedžechu abo lepje, pšchinježechu wnuka mrějazeje do jstwy, byna nózneho stražnika. Kajki bě jeho napohlad Rostorhana a krawa drašta wšasche po nim dele. Mužoj chžychu jeho do komorki don,escž, tola na kmjercž franjenty wudžerasche s wulkinaj wocžomaj k ložu wowki a jeho nošy motaschtej so k nej. Duž dowjedžechu mužoj jeho k ložu. Čžranjenty so na ložo swjesh a makasche sa wowžnynej ruku. Jako bě ju namakał, stłócži do njeje něsčto, sčtož bě w sacžinjenej ruzy džeržak.

„Tu, wotka, tu!“ řdhchowasche. „Wascha mótka Waš strowi a dawka Wam prajicž, so je měr w kraju. Tu je kelowy nopa sa jatowat, so to wěrn!“

Tuton kelowy nopač bě hólzej wupadny w bėdženju se žadlawym wjelczistom. Tehodla bě so hišcže ras wrócžil do wjelcžeje jamy. Pšches to bėchu rany, kotrež bě hebi prjedy s močhom satylak, sapočžale sažo krawawicž.

Mrějaza starušcha pšchimasche sa kelowym nopaščkom a wobmakowasche jón. Tu sabłšchcži so jej woblicžo. „Bohu budž džak!“ řheptasche s poslednjeje mozu. „Bohu budž džak! Je měr! Měr!“

„Wona mrěje bjes kwjateho wotkasanja!“ jatowka wučerjowy byn.

„Budže jo tam horjekach wužiwacž!“ snapschecžiwje se kwo-

jim šlabym, dybatym hlošom farar. A nózny m stražnikaj pač rjekny: „Wotofchejeze hišcžeze ras macžet a potom so pšchihotujeze na to, so bynej poslednje „Božemje“ prajicže! Wy pšchinježecze mērej wulki wopor!“

Mužoj položichu hólza na semju. Žónste, kotrež bėchu tež fastupile, wumychu jemu rany. Nózny m stražnik lehny so pšchi nim na semju a hladašche jemu do wócžlow, kotrejuž blšchcž bė hižo saschoł.

„Kak krašne by“, řheptasche farar, „na horach nobi tych, kotsiž mēr pšchipowjedaju!“ Štób jemu wutwošta. Bė hólza s jeho křutymaj módrymaj wocžomaj lubo mēk. Nan bě byna do kwijeju rukow wšak. Do jstwy cžišchcžesche so wjele ludži.

Włodženž bėdžesche so to poslednje bėdženje. Njebė cžežte! — Nětk bė so dobėdžit. — Žónste sapočžachu plakač. — Farar so kłakny. — Duž wšchitzy wocžichnychu a so řobu kłaknychu. Jenož nózny m stražnik wosta pšchi kwojim bynu ležo.

Farar wotewri ert a sapočža řpěwacž: „Čžescž budž Bohu we wyškofscži —!“ Čso postróžiwšchi posasta. Bė s jašnym móžnym hlošom sanješt řpěw. Čswjate postróženje wobja jeho a wšchěch řhromadžennyh, farar mjelcžesche kaž w bojosčži pšched tym džiwny m. Tola stónčnje wotewri sažo kwój ert. Kóždeho wutroba bu kwjatocžnje hnuta, jako to džiwne tola pač jašnje a móžne pšches jstwu saklincža: „— a mēr na semi a cžłowjetam dobre řpodobanje!“

Zyrkej a stat.

Sa 16. januar so synoda k nowemu wuradžowanju šwola. Jej budže so s nowa nacžit sa nowu wustawu zyrkwoje pšchedpołožicž, so by so wo nim po móžnosčži to poslednje rošbudženje štalo. Duž je na cžaku, so so Čserbjo řhrabaja a hacž k 16. januarej řwoje řadanja synodže pšchedpołoža. Sa naš Čserbow řhřbjalo tola, řdhž so řužiza s nowa řarjaduje, móžno byčž, dozpicž jene řjednocženje w zyrkw. wězach, tola niz tač pšchibocžna a niz jako řnadnušcha řrjódka nam data, ale jako to, na cžož mamy my prawo jako wořebity džěl nascheje řakšeteje krajneje zyrkwoje. To je řjednocženje wšchěch řerbško-němškich a němšto-řerbškich wořadow do jeneje řuperintendentury, pod řuperintendentom, kotryž je Čserb abo tola řerbšeteje řecže dospoľnje móžny, a to je dale to hišcže, so so ewangelištim Čserbam řwěščži, so pač pšches wólbu pač pšches powołanje pšchezo jedyn Čserb do synody pšchindže. Tole řadacž, njereka tola woprowdže nahrabny byčž! Mjenje hebi řadacž a s mjenje so řpokojicž, by řekalo, nasche prawo njedopósnacž, nasch demokratiški nowy cžak njedorosumicž a pšchede wšchěm njepósnawacž, řchtož naschim řerbštoněmškim wořadam řpomóžne je. Duž je jeno k powitanju, so so řerbški lud jako tajki, wořebje řerbške towarštwu, řhibaja, so bychu řadanja řředaršeteje konferenzy podpjerati. Jej so njecie hacž dotal poradžiko, tole wšcho dozpicž. Wjele bóle řhřbja so Čserbjo řpokojicž s tym, so je jenož řastupjer jeneho němškeho řuperintendenty Čserb, tole pač řhowa we hebi, kaž řnjes řšchedřhda řerbšeteje konferenzy w Lubiju řam wušna, njemóžnosčže w hebi. (Na rosprawy s Lubija w cžikle 25. dezembra 1921 budž tu pokasane!) Ččto s naš ewangeliškich Čserbow njebny hebi řšchak, so bychmy tež my ras wot wšcheje zyrkwineje wšchnosčže řhřšcheli podobne dorosumjaze a pšchipósnawaze řłowa, kaž je řnjes řiskop řchreiber řecžesche pšchi 75. jubileju řerbškeho řath. řstudentškeho towarštwu „Čserbowka“. Pšchi tutym wulžywažnym a na dolhe cžakžy rosřikazym řarjadowanju řužizy by to runje to prawe mēštno bylo sa tajke dorosumjenje a pšchipósnacže. Duž do džěka!

Řiskop! to je nětkle potwšchitkowne sa řřku řakštu zyrkej řla-

czaje hełko pschi postajenju noweje wustawy, sa naŝ Sserbotow paŝ niz tak waŝne, kaŝ to nam Sserbam nusniŝe runje naspomnjenje sarjadowanje Ruŝizy. Tola budŝ tu to jene naspomnjenje, so ŝo to tu wo ŝanym katoliŝkim biskopje njejedna ale wo ewangelŝkim. Najwysŝiŝi wodŝer a duchowny nascheje ewangelŝteje krajneje zyrkwoje dyrbi to mjeno „biskop“ dostacŝ. Sa to ŝu jich wjele a pschecŝiwo temu ŝu jich wjele, na kotrym boku jich wjaŝy, njechodŝi ŝo derje wulicŝicŝ, w synodŝe drje maja pscheczeljo „biskopa“ wjetŝchinu, tak drje ŝo teŝ tuto mjeno sa prŝenjeho sakŝteho ewangelŝteho duchowneho pschuwosnje. Ewangelŝki biskop njeje nicŝo nowe, hiŝo w czaju Luthera buch u ewangel. biskopjo postajeni. Mamy tajŝich w polnŝoznych krajach, w Tenzelskej, w Meklenburgskej. So ŝo wot jich wjele „biskop“ sa nowu zyrkeŝ ŝada, wukhadŝa ŝ teho, so nochzedŝa sa wodŝerja noweje zyrkwoje „wjeleŝlowazykollegium“ mŝcŝ ale jenu hlowu, jeneho wubjerneho, roŝkudneho ewangelŝteho duchowneho sa wucŝerja.

S bliska a ŝ dalka.

S Biskopiz. Schtwŝrk do hŝd bu na tudomnym pohrjebniŝecŝu nŝhdusŝi Ssmilnjanski farar Snykora ŝhowany. Wŝn bŝ w lŝcŝe 1835 w Maleschczach rodŝeny jako ŝyn ŝerbskeju burŝkeju starscheju. Wot lŝta 1863 haŝ do 1902 bŝ ŝ fararjom we Ssmilnej a po tym na wukŝludŝje w Biskopizach. Wŝn mŝeŝche jara wulku ŝnajomnosŝ ŝerbskeje ludoweje rŝcŝe a bŝ jedyn ŝ najplŝdniŝich ŝpiŝaczelow na polu naboŝneho piŝmowŝtwa. Kotry Sserb njeby ŝnal jeho knihi: Wroczel ŝwŝdkow wŝrnosŝe, Lŝczterŝanski wucŝer, Wŝchŝdny ŝhlŝb Woŝi, Ktoŝy a ŝornjatk a druhe? Wŝn do ŝyŝa knihi lubowasche a bŝeŝe ŝebi po nŝcŝim bohatsu knihownju ŝhotowal. Ras je hiŝo psches 30 lŝt — rŝekny wŝn, so kŝŝde lŝto ŝ najmjeiŝcha 100 hritnow na nowe knihi wuda. Tehdy bŝ 100 hr. male samŝzenje. Raŝ hŝuboko bŝ do njeho ŝerbska rŝcŝ ŝakor. enjena, je ŝ teho widŝecŝ, so ŝwoje poŝlednje dny jenoŝ ŝerbszy rŝcŝeŝche, runjeŝ to jeho pschuwosni njerolymjachu. Pschi jeho ŝascheŝu rŝcŝeŝche jeho pschichodny ŝyn, farar em. Langa, a farar ŝchizan ŝ Godŝija pschuwoka jemu we mjenje ŝerbskeje prŝedarŝkeje konferenzy a w mjenje jeho dŝakownych czitarjow poŝlednje Woŝemje w ŝerbskej rŝcŝi. Wŝh ŝaplacŝ jemu ŝ wŝcŝnej mŝdu!

W Budyŝchinje w Sserbskim domje ŝendŝe ŝo ŝerbska prŝedarŝka konferenzy wutoru 10. januara, dopoldnja 1/2 10 hodŝ. ŝ ŝwojemu hodownemu poŝedzenju. Je to runje hiŝcŝe w prawym czaju do ŝa Lubij sa 12. januara postajeneje ŝhromadŝiŝny luŝiŝkich duchownych a do noweho, 16. januara ŝo ŝapoczazeho poŝedzenja synody. Synoda budŝe drje chŝycŝ pschijecŝ nacŝiŝt noweje wustawy sa ŝakŝtu zyrkej, kotraŝ ŝ dobom nowe zyrkwoje sarjadowanje we Ruŝizy pschewjedŝe. S tuteho dyrbja paŝ teŝ Sserbja a ŝerbsko-nŝmŝke abo nŝmŝko-ŝerbske woŝady ŝ najmjeiŝcha to najnusniŝe sa ŝpomŝŝne zyrkwoje ŝiwjenje dostacŝ. A duŝ maja duchowni ŝ nowa dorasnje ŝo sa to wuprajicŝ, runje kaŝ to teŝ nŝtkle psches lud to hibanje dŝe, so dyrbimy tu to ŝwoje dozpicŝ. (Pschiruwaj „Zyrkej a stat!).

S Godŝija. Tŝecŝi dŝen hodow ŝwojecŝeŝche tudomny 2. duchowny ŝ. kaplan Voigt, ŝwŝj 25 lŝtny ŝastojniŝi jubilej. Sdyŝ bŝeŝe wot lŝta 1896 ŝ farŝkim ŝastupjerjom we Lupoji a wot 1898 ŝem duchowny w ŝetlizach byŝ, nastupi 21. dezembra 1902 ŝwoje tudomne ŝastojniŝtvo. Na ŝwojim jubileiŝkim dnju bu ŝ wjele pschecŝemi a darami ŝwojeŝeleny. Woŝi dŝen ŝpomni farar ŝchizan na jubilej na klŝtŝy a na ŝwojedŝeniŝkim dnju ŝanym poba ŝo zyrkwoje pschewjedŝerŝtvo do jeho domu, so by jemu

woŝadŝiny dŝat a jeje pschecŝe pschijecŝo. W jeho mjenje rŝcŝeŝchaj rŝcŝerŝkublet Starker je ŝiczenja a kublet ŝchizan ŝ Praha. Raŝ pacŝerŝke dŝecŝi taŝ jeho teŝ Godŝiŝke ŝchulŝke dŝecŝi poŝtrowichu. Wone ŝanjeŝechu, wot ŝwojeho kantora namjedowane, rjanej ŝhŝerŝchaj, po czimŝ teŝ tutŝn ŝwoje ŝwoŝopschecŝe wupraji. Woŝada je wulki pjenŝe sa jubileiŝki dar nahromadŝita. Wjele lubosŝe a pschihilnosŝe je ŝebi duchowny Voigt we ŝwojim ŝastojniŝtwe pola woŝadnych dobyŝ. Sserbska prŝedarŝka konferenzy jeho w bliŝich dnjach teho runja poŝtrowi. Wŝh ŝdŝerŝ jeho hiŝcŝe doŝhe lŝta pschi ŝtrowosŝi!

W Klŝtnom je do hŝd doŝholŝtny woŝadŝiny kantor Voigt, nan Godŝiŝkeho duchowneho, wumrŝel a bu 23. dezembra tam ŝhowany. Wŝn je hiŝo doŝhe lŝta na wukŝludŝje, ja paŝ haŝ do ŝpoczatka tuteho lŝta hiŝcŝe Klŝtnjanski ŝtawniŝtvo ŝastaraŝ. Poŝlednje njedŝele bŝeŝe ŝhŝero woŝlabnyŝ. Wŝn bŝeŝe psches 80 lŝt stary. Wŝcŝne ŝwŝtko ŝwŝcŝ jemu!

„Sserbowka“, towaŝtvo ŝtudowazyŝich katoliŝkich Sserbotow w Praŝy ŝwojecŝeŝche 29. hodownika ŝandŝeneho lŝta w Sserbskim domje ŝwŝj 75 lŝtny jubilej. Wŝ to psched 75 lŝtami, ŝo 6 ŝtudowazyŝich katoliŝky Sserbjo ŝo ŝjednocŝichu, so bychu ŝo, jedyn druhého podpjerajo, dowuhotowali w ŝerbskej rŝcŝi a taŝ potom teŝ ŝhmani ŝerbszy duchowni bŝes Sserbami byli. Sŝtoŝ ŝo 21. oktobra 1846 ŝapoczŝa, bu w bŝhu tyŝ doŝhich lŝt dale wutwarjene a wudospŝnjene. A taŝ ŝu je Sserbowki wuŝchli ŝlawni ŝerbszy muŝojo kaŝ But, Sŝornik, biskop Luŝcŝanski, Ducŝmann, Hermann, Andriŝki, Libŝch a mnoho druhich. Taŝ ŝtutkuje „Sserbowka“ sa ŝakhowanje a wuwicŝe Sserbowŝtwa doŝyŝa, pschede wŝchŝm paŝ mŝes katoliŝkimi Sserbami. Na jeje czŝestnym dnju bŝ ŝo tehodla teŝ nahladna licŝba Sserbotow jeŝakŝa, so by 75. narodniny tuteho pŝlneho a ŝwŝrneho ŝerbskeho towaŝtwa poŝwojecŝika. Wŝchu tam to nŝcŝiŝchi aktivni Sserbowcŝenjo, nŝtkle w Praŝy ŝtudowazyŝich a stari knjesojo Sserbowki a ŝastupjerjo ŝtudentŝtwa a druŝy hoŝcŝo, teŝ ŝ ewangelŝkich Sserbotow. Teŝ Wŝichuanski biskop kn. dr. Schreiber bŝ pschitomny a porŝcŝa, wŝeŝo nŝmŝki, pschipŝnawaze ŝwoŝopschecŝaze ŝlowa, ŝ kotrychŝ bŝ ŝhŝchecŝ dorosumnjenje a pschipŝnacŝe ŝerbskeje narodnocŝe a poboŝnosŝe. A popoldniŝchemu ŝwojedzenju, kotryŝ wopŝchijecŝe ŝwojedŝenŝte rŝcŝe, ŝwoŝopschecŝa, ŝpŝewy atd. pschisamŝny ŝo wje- czor ŝabawny dŝel, na kotrymŝ ŝo woŝebje ŝerbska mŝodŝina wobdŝeli. Wŝy pschewjemy jubilarŝy, naschej ŝerbskej „Sserbowzy“ wjele ŝwoŝa ŝ 75. lŝtnemu jubilejeju a Woŝe ŝohnowanje ŝ dalschemu pilnemu wuŝpŝchapoŝtnemu ŝtutkowanju ŝ Bohu czŝeŝci, Sserbam ŝ ŝpomŝzenju.

A roŝpominanju.

ŝiwjenje! Sŝto je ŝiwjenje? — Proza luta a wjele dŝek! — Wjeŝelenje a ŝabawjenje! — Dobre dny a ŝe dny! — Nicŝo, lute, lute nicŝo! — ŝebanje a ŝebanje ŝameho ŝo! — Sapoczatŝ ŝnjercŝe! — ŝiwjenje je ŝiwjenje, je sapoczatŝ ŝiwjenja, wŝcŝneho ŝiwjenja, wŝcŝne ŝiwjenje, to rŝka: Wŝh je ŝ duŝchu ŝjednoczeny na wŝcŝnje, a to ŝebi ŝada, so w tutym ŝiwjenju ŝy ty ŝjednoczeny ŝ Bohom, to rŝka: so ty wŝriŝch ŝiwu wŝru ŝchecŝanski. — —

Wiŝtowanje. D. w M. B. ŝa 2. po 3 kr. — R. w S. ŝa 3. po 3 kr.

Samolwity redaktor: farar Wyrŝacŝ w Moŝaczach.

Cŝiŝcŝy a naklad: Ssmolerŝez kniŝicŝiŝchczernja, ŝap. druŝtvo ŝ wobmj. ruŝ. w Budyŝchinje.